

[Erna Sørensen.]

samle og behandle alle de forskellige sociale foranstaltninger, vi har vedrørende børn, mødre o. s. v., at give en samlet oversigt over, hvad staten i dag afholder af udgifter i så henseende, og om det er den rigtige måde man anvender disse midler på. Jeg ville ønske, at dette måtte føre til, at man kunne komme til en sådan sociallovgivning, at de udtalelser, som i dag har lydt fra denne talerstol, ikke skulle kunne gentages. Jeg håber, at den højtærede socialminister vil gøre alvor af sit tidligere løfte om, at vi enten i et ministerielt udvalg sammen med politikere eller måske i et rent ministerielt udvalg skal drøfte alt vedrørende vor sociallovgivning. Jeg er ikke enig med det ærede medlem fru Elin Appel, når hun går imod dette lovforslag, som i sig selv er en så udmærket foranstaltning, som vi alle måtte kunne samles om.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Det virker lidt underligt, når man hører det ærede medlem fru Elin Appel udtale sin sympati for husmoderens arbejde og tale om den trang, der er til hjælp i visse tilfælde, og sammenholder det med den kritik, som iøvrigt gik igennem det ærede medlems tale.

Det, som jeg vil gøre et par bemærkninger om, er de udtalelser, som særlig rettede sig mod vor sociallovgivning i almindelighed, imod, at der nu skulle ydes hjælp til andre end dem, der var i trang. Det foreliggende lovforslag forekommer mig at adskille sig fra det, som man i daglig tale kalder sociallovgivning, netop derved, at der ikke sættes nogen indtætsgrænse for dem, der kan få hjælp, og det mener jeg er en sund linie. Men det betyder jo ikke, at der ikke fra hjemmernes side skal ydes betaling efter evne, og den skala, som den højtærede socialminister havde foreslået, har bl. a. jeg været med til at foreslå ændret ud fra det synspunkt, at middelklassen skulle have noget mere økonomisk hjælp, end det oprindelige forslag ville give. Når man studerer skalaerne, vil man se, at betaling indtræder ved en forholdsvis lav indtægt, og naturligvis er man noget bundet af den udvikling, der har fundet sted indtil nu, hvor man har givet husmoderafløsning i henhold til beskæftigelseslovene. Jeg mener, at det er naturligt, at man, når man starter et forsøg på et solidere grundlag, da ikke søger at forringe den hjælp, som man har givet tidligere, men dog strammer betingelserne, så man har nogen sandsynlighed for, at der bliver forsvarligt økonomiseret. Dermed hænger også sammen, at dette lovforslag lægger et bety-

deligt økonomisk ansvar på den kommune, hvori husmoderafløsningen findes, i modsætning til, at det økonomiske ansvar tidligere så at sige helt har været statens. Derfor mener jeg ligesom det ærede medlem fru Erna Sørensen, at der i det foreliggende lovforslag er visse garantier for, at den husmoderafløsning, som iværksættes, vil blive drevet på en fuldt forsvarlig måde.

Jeg ville nødig, når rigsdagen nu står over for at gennemføre denne hjælp til hjemmene, at det skulle være en modvillig rigsdag, der gik i gang med det. Jeg vil anbefale, at man stemmer for lovforslaget, sådan som det er indstillet af flertallet.

Petra Petersen: Først vil jeg gerne protestere mod de arbejdsmetoder, man bruger i denne rigsdag. Ved første behandling gav jeg udtryk for, at det nu snart var to år siden der var afgivet betænkning om husmoderafløsning, og at det altså har været to år, inden man fremsatte lovforslaget. I aftes forelå betænkningen fra folketsudvalget på så sent et tidspunkt, at det var næsten umuligt at få denne betænkning gået igennem. Først holder man mit parti ude fra udvalg på en fuldkommen udemokratisk måde, og dernæst, da retsforbundet ikke ønskede noget medlem i dette udvalg, holder man yderligere mig, der var ordfører for lovforslaget, ude fra udvalget. Jeg vil sige, at dette fremtvinger ikke min respekt for demokratiet og den måde, man arbejder på i rigsdagen. Der er som sagt ikke levet mig tilstrækkelig tid, og jeg har derfor ikke kunnet stille noget ændringsforslag.

Om lovforslaget, som det nu er ændret, vil jeg sige, at der er ting i ændringerne, som vi fuldtud kan anerkende. Dette gælder for det første ændringen, der går ud på, at loven skal tages op til revision om 2 år i stedet for om 5 år. Det er selvfølgelig et fremskridt, da loven, som den foreligger, i høj grad er en prøvelov. Det er muligt, at man må prøve sig frem med en lov som denne. Ændringen til § 1 har også været en fordel for lovforslaget, idet man har optaget det forslag, som jeg tog til orde for ved første behandling, at det skal være lægen eller jordmoderen, der skal dokumentere, at der er behov for en husmoderafløser. Også dette er selvfølgelig et fremskridt.

Der er alligevel ting, jeg ikke rigtig forstår. I de besvarelser, ministeren har givet på udvalgets forskellige spørgsmål, siges det, at hjælpen normalt ikke kan være af længere varighed end 2—3 uger, og at afgørelsen af, hvornår hjælpen skal ophøre, må overlades til vedkommende sociale udvalg eller den